

Sygn. akt III Ca 888/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Roman Troll

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2022 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. H. (1) (H.)

przeciwko Gminie Z.

zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 12 sierpnia 2021 r., sygn. akt VIII C 220/19

- 1) prostuje, w rubrum zaskarżonego wyroku, niedokładność w oznaczeniu strony pozwanej poprzez wskazanie, że sprawa toczy się „przeciwko Gminie Z.”,
- 2) oddala apelację,
- 3) zasądza od powoda na rzecz pozwanej 450 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym,
- 4) przyznaje adwokatowi S. K. od Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Zabrze 369 zł (trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych), w tym 69 zł (sześćdziesiąt dziewięć złotych) podatku od towarów i usług, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

SSO Roman Troll

Sygn. akt III Ca 888/21

UZASADNIENIE

Powód M. H. (1) wniósł o zasądzenie od Prezydenta Miasta Z. zaległych odsetek od świadczeń wypłaconych w 2016 roku z dużym opóźnieniem, liczonych do dnia uprawomocnienia się wyroku, a także wypłaty 20000 zł odszkodowania za poniesione straty moralne i finansowe oraz 20000 zł zadośćuczynienia na rzecz (...) Stowarzyszenia (...). Pełnomocnik z urzędu ustanowiony dla powoda sprecyzował żądanie pozwu i oznaczył jako stronę pozwaną: Gminę Miejską Z.-Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie wnosząc o zasądzenie odsetek ustawowych za wypłacone w 2016 roku z opóźnieniem świadczenia pomocowe na rzecz małoletnich synów powoda – A. i M. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty skapitalizowanych odsetek liczonych od dnia złożenia pozwu oraz kwoty nie mniejszej niż 2000 zł tytułem zadośćuczynienia, a także cofnął pozew w zakresie żądania zadośćuczynienia ponad 2000 zł oraz w zakresie żądania o odszkodowanie w całości.

W piśmie procesowym z 2 czerwca 2020 r. powód sprecyzował ostatecznie żądaniem pozwu i wskazał, że domaga się zasądzenia od pozwanych in solidum 109,72 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od daty

wniesienia pozwu, 39,78 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz 2000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od daty wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Pozwana (Gmina Miejska Z.-Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie i Gmina Miejska Z.(...)) wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Wyrokiem z 12 sierpnia 2021 r. Sąd Rejonowy w Zabrzu umorzył postępowanie co do 38000 zł (pkt 1.); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2.); odstąpił od obciążenia powoda kosztami procesu (pkt 3.) oraz przyznał pełnomocnikowi powoda z urzędu adw. S. K. od Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Zabrzu 2952 zł, w tym podatek od towarów i usług, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu (pkt 4.).

Rozstrzygnięcie to zapadło przy ustaleniu, że 11 maja 2016 r. powód złożył wniosek o ustalenie prawa do świadczenia wychowawczego w związku z urodzeniem się 19 kwietnia 2016 r. dwóch jego synów: A. i M.. Na podstawie uchwały Rady Miasta Z. z 16 maja 2016 r. w sprawie utworzenia jednostki budżetowej pod nazwą (...) utworzono 1 lipca 2016 r. jednostkę budżetową Miasta Z. pod wskazaną wyżej nazwą. Zadaniem jednostki jest między innymi wykonywanie zadań w zakresie świadczeń wychowawczych określonych ustawą z 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci oraz świadczeń rodzinnych wynikających z ustawy z 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych. 17 czerwca 2016 r. powód złożył wniosek o ustalenie prawa do zasiłku rodzinnego oraz dodatków do zasiłku rodzinnego w związku z urodzeniem się jego dzieci. Decyzją z 8 lipca 2016 r. o numerze (...)SR.52.1.(...).2016.IC przyznano powodowi prawo do świadczenia wychowawczego na pierwsze dziecko, tj. M. H. (2) urodzonego (...) po 500 zł miesięcznie na okres od 19 kwietnia 2016 r. do 30 września 2017 r. Świadczenie w tożsamej wysokości i za tożsamy okres przyznano również na kolejne dziecko, tj. na A. H., również urodzonego (...) Decyzją z 8 lipca 2016 r. o numerze (...)SR.52.(...).2016.IC przyznano powodowi prawo do jednorazowej zapomogi z tytułu urodzenia się każdego z synów po 1000 zł (tj. łącznie 2000 zł). Decyzją z 8 lipca 2016 r. przyznano powodowi świadczenie w postaci zasiłku rodzinnego na każdego z synów po 89 zł miesięcznie na okres od 1 czerwca 2016 r. do 31 października 2016 r. 12 lipca 2016 r. Gmina Miejska Z.(...) wypłaciła powodowi 3400 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że 12 października 2016 r. powód złożył skargę do Gminy Miejskiej Z.- (...) Centrum Świadczeń Rodzinnych, która dotyczyła opóźnienia w wypłacie przyznanych świadczeń rodzinnych i zasiłku. Skargę rozpoznawał Z. G.; uwzględniono ją, tego samego dnia pozwana wydała bowiem dyspozycję wypłaty środków powodowi. Pomiędzy datą wydania decyzji o przyznaniu świadczeń i zasiłku do daty podjęcia interwencji powód nie podjął innych czynności mających na celu ponaglenie pozwanej do wypłaty świadczeń. W lipcu 2016 roku wypłata świadczeń rodzinnych przeszła do zakresu zadań (...). Wraz z przejściem obowiązków z Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie na (...) doszło do przekazania wszystkich akt dotyczących wypłaty świadczeń i zasiłków, w tym akt spraw toczących się i zakończonych.

Sąd Rejonowy ustalił, że do opóźnienia w wypłacie świadczenia doszło wskutek niezamieszczenia w aktach powoda zwróconych kopert z korespondencją. Wskazane koperty leżały w niewłaściwym miejscu około 2 miesiące. Błąd odkryto w dacie interwencji dokonanej przez powoda. 13 października 2016 r. Gmina Miejska Z.(...) wypłaciła powodowi 4890 zł tytułem świadczenia rodzinnego.

Zgodnie z ustaleniami Sądu Rejonowego dzieci powoda urodziły się jako wcześniaki i ważyły niespełna 2 kilogramy każdy z nich. Po opuszczeniu szpitala obaj wymagali ciągłej, wzmożonej opieki: wizyt u lekarzy specjalistów, karmienia co dwie godziny, podawania leków, mleka modyfikowanego, a także bieżącej pielęgnacji. Koszt utrzymania dzieci był bardzo wysoki, rzędu około 2000 zł miesięcznie na jedno dziecko. Początkowo sytuacja materialna powoda pozwalała na pokrycie wszelkich kosztów utrzymania synów, jednak w lipcu 2016 r., kiedy synowie zostali wypisani ze szpitala, powód musiał ograniczyć swoją aktywność zawodową i wraz z partnerką zająć się dziećmi. Jako pracownik branży zajmującej się szeroko pojętym reportażem trudnił się wykonywaniem zleceń w terenie, niejednokrotnie pracując poza domem. Po urodzeniu się dzieci częste, wielodniowe wyjazdy

nie były możliwe. Opóźnienie w płatności świadczeń rodzinnych spowodowało konieczność czynienia wydatków z oszczędności, pożyczania pieniędzy od rodziny i bliskich, zaś nieterminowa wypłata świadczeń spowodowała powstanie opóźnień w zwrocie pobranych pożyczek. Powodowi w zaistniałej sytuacji nie było łatwo. Martwił się, czy w sposób należyty zadba o podstawowe potrzeby swoich dzieci, rozpoznawał u siebie symptomy depresji, ale nigdzie się nie leczył. Telefoniczne ponaglenia nie przynosiły skutku, więc udał się do siedziby pozwanej i złożył skargę; wcześniej nie mógł się tam stawić, bowiem z logistycznego punktu widzenia było to dla powoda – mając na względzie konieczność opieki nad dwójką wcześniaków – bardzo trudne. Obecnie sytuacja majątkowa powoda nie uległa poprawie – odbywając bowiem karę pozbawienia wolności nie posiada możliwości zarobkowania, podczas gdy ciąży na nim zobowiązanie alimentacyjne, którego z wyżej powołanych przyczyn nie może realizować.

Sąd Rejonowy pominął dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu psychologii, albowiem wobec znacznego upływu czasu pomiędzy zdarzeniem mającym ewentualny wpływ na zdrowie powoda, a datą wytoczenia powództwa, a także wobec faktu, że powód nie posiada żadnej dokumentacji medycznej związanej z ewentualnym leczeniem depresji brak było materiału źródłowego, na podstawie którego możliwe byłoby rzetelne sporządzenie opinii, zaś subiektywne odczucia i oceny powoda co do jego stanu zdrowia były niewystarczające.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy wskazał, że powód skutecznie cofnął pozew w zakresie żądania zasądzenia zadośćuczynienia za doznaną krzywdę ponad 2000 zł oraz w zakresie odszkodowania w całości i na podstawie art. 355 k.p.c.

w zw. z art. 203 k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie w zakresie objętym oświadczeniem o cofnięciu pozwu, tj. w zakresie zadośćuczynienia ponad 2000 zł oraz odszkodowania w całości.

Co do żądania powoda w zakresie zasądzenia na jego rzecz skapitalizowanych odsetek od wypłaconego z opóźnieniem zasiłku oraz świadczeń rodzinnych Sąd Rejonowy stwierdził, że roszczenie to jest bezzasadne, albowiem nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach prawa. Nie ulega wątpliwości, że strona pozwana przyczyniła się do opóźnienia w płatności należnych powodowi świadczeń, tym niemniej w ocenie Sądu Rejonowego brak jest regulacji umożliwiającej domaganie się odsetek ustawowych za opóźnienie w przypadku braku niezwłocznej wypłaty świadczeń pomocowych.

Przywołując art. 481 § 1 k.c. w związku z art. 1 k.c., Sąd Rejonowy wskazał, że łączący stronę powodową i stroną pozwaną stosunek ma charakter administracyjnoprawny, a zatem przepisy kodeksu cywilnego dotyczące odsetek nie znajdują zastosowania w sprawie. Również przepisy ustaw z 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych oraz z 11 lutego

2016 r. o pomocy państwa w wychowaniu dzieci nie przewidują możliwości domagania się odsetek w przypadku nieterminowego świadczenia. Sąd Rejonowy w całości podzielił argumentację pozwanej, że skoro ustawodawca nie przewidział odpowiedzialności za opóźnienie w płatności zasiłku lub świadczenia, to roszczenie powoda nie może uzyskać ochrony prawnej. Ponadto świadczenie wychowawcze, o które powód złożył wniosek 11 maja 2016 r. zostało mu wypłacone terminowo 12 lipca 2016 r., co wynika z art. 49 ustawy z 11 lutego

2016 r. o pomocy państwa w wychowaniu dzieci (Dz. U. z 2019 roku, poz. 2407 j.t.), bowiem jedynie w przypadku złożenia wniosku po 1 lipca 2016 roku zastosowanie miały już art. 18 i 21 wyżej wymienionej ustawy.

Odnosząc się zaś do żądania zadośćuczynienia za doznaną krzywdę Sąd Rejonowy, przywołując art. 445 § 1 k.c., wskazał że powód nie wykazał i nie uprawdopodobnił powstania krzywdy. W szczególności nie udowodnił, aby wskutek nieterminowej wypłaty świadczeń doznał uszczerbku na zdrowiu psychicznym: nie zaproponował bowiem żadnego dowodu na okoliczność podjęcia leczenia. Z kolei zeznania świadków – pracowników pozwanej – z przyczyn oczywistych nie mogły poświadczyć o negatywnym wpływie opóźnienia w płatności na stan psychiczny powoda. Oczywistym jest bowiem, że wnioskowani świadkowie posiadali jedynie wiedzę w zakresie, w jakim odnosiła się ona do procesu rozpoznawania wniosków powoda oraz przebiegu interwencji w związku z opóźnioną płatnością.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., gdyż powód znajduje się obecnie w jednostce penitencjarnej i nie ma możliwości zarobkowania, a posiada zobowiązania alimentacyjne oraz dwóch małoletnich synów urodzonych w kwietniu 2016 r.

O należytej opłacie pełnomocnikowi z urzędu powoda Sąd Rejonowy orzekł na podstawie § 9 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Apelację od tego wyroku złożył powód, zaskarżając go w części oddalającej jego żądanie - pkt 2. wyroku w całości - i zarzucając mu naruszenie: art. 235² § 1 k.p.c. poprzez jego bezpodstawne zastosowanie i w konsekwencji bezzasadne pominięcie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu psychologii i naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. a contrario, a także art. 386 § 4 k.p.c. polegające na nierozpoznanie istoty sprawy w zakresie podstaw do zasądzenia na rzecz powoda zadośćuczynienia i art. 481 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie.

Przy tak postawionych zarzutach wniósł o zasądzenie od pozwanych in solidum:

- a) 109,72 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu,
- b) 39,78 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu,
- c) 2000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu z tytułu zadośćuczynienia.

Wniósł także o zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym w zależności od sytuacji procesowej od pozwanych bądź od Skarbu Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, które nie zostało uiszczone w całości ani w części, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wskazał również, że Sąd Rejonowy nie ustalił rzeczywistej pełnej krzywdy po stronie powoda w związku z zaniechaniami pozwanej w wyniku pominięcia dowodu z opinii biegłego psychologa.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym od powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Orzeczenie zapadło w składzie jednego sędziego z uwagi na regulację art. 15zsz¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z 2 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (t.j. Dz. U. poz. 1842 ze zm. w brzmieniu nadanym wskazaną niżej ustawą z 28 maja 2021 r.) i art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z 28 maja 2021 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1090); ta regulacja obowiązuje od 3 lipca 2021 r.

Orzeczenie zostało wydane na posiedzeniu niejawnym, gdyż żadna ze stron (w apelacji oraz w odpowiedzi na apelację) nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy, a samo jej przeprowadzenie nie było konieczne dla rozpoznania sprawy (art. 374 k.p.c.).

Zarzuty procesowe apelacji wskazują na błędne oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychologa, co miało doprowadzić do nierozpoznania istoty sprawy. Sąd Rejonowy wytłumaczył jednak powody, dla których pominął tenże dowód, a uzasadnienie pominięcia tego dowodu jest przekonujące.

W ocenie tej sytuacji trzeba brać pod uwagę okoliczności, które zobowiązany jest wykazać powód, a do nich należy wykazanie związku przyczynowego pomiędzy rozstrojem zdrowia, a działaniem pozwanej (art. 6 k.c.). W tej sprawie powód nie wykazał w ogóle rozstroju swojego zdrowia i to nie dlatego, że nie przeprowadzono dowodu z opinii biegłego, ale dlatego, że nawet nie wykazał tego, iż leczył się psychologicznie lub psychiatrycznie; on się po prostu nie leczył w tym zakresie, stąd też brak dokumentacji czy informacji o udzieleniu mu porad w tym zakresie. Dowód z opinii biegłego nie ma na celu ustalenia faktów tylko przekazania sądowi wiadomości specjalnych związanych z określonymi faktami. Nie wystarcza też, w realiach tej sprawy, samo leczenie się psychologiczne czy też ocena powoda, że takiego leczenia wymagał, podczas gdy jego sytuacja majątkowa i osobista po urodzeniu dzieci uległa pogorszeniu. Nie wiemy ostatecznie jak bardzo uległa ona pogorszeniu w sensie finansowym, albowiem powód nie przedstawił nawet swojego dochodu przed urodzeniem się dzieci, nie twierdził też w jakiej wysokości taki dochód otrzymywał (z dokumentów zgromadzonych w aktach administracyjnych wynika, że od września 2015 r. na podstawie umowy zlecenie osiągnął około 718,23 zł miesięcznie dochodu); nie wykazał też posiadania oszczędności. Konieczność opieki nad dwojgiem małoletnich wcześniaków może doprowadzić do stresu i wymaga od rodziców wielu poświęceń oraz szeregu nakładów zarówno osobistych, jak i finansowych. Warto też podkreślić, że wniosek o świadczenia został złożony dopiero w połowie czerwca 2016 r., a część z nich wypłacono już w lipcu 2016 r. Świadczenia, które nie zostały wypłacone wynosiły 4890 zł i wypłacono je 13 października 2016 r. po osobistej interwencji powoda.

Istotne w tym zakresie jest także to, że powód podaje, iż utrzymanie dwójki małoletnich dzieci wynosiło po 2000 zł miesięczne na każde z nich, a świadczenia, które otrzymał w październiku 2016 r. wyniosły 4890 zł. Świadczenia rodzinne to 178 zł miesięcznie łącznie (zasilek rodzinny, k. 79). Już z tego wynika, że wysokość otrzymanych świadczeń wystarczała tylko na miesięczne utrzymanie dwójki małoletnich.

Z tego wniosek, że to nie brak tych środków, które mogły tylko w miesięcznym okresie umożliwić utrzymanie małoletnich spowodował stres powoda, ale – jeżeli ten stres wystąpił – to był on spowodowany ogólną sytuacją: pojawieniem się dwójki małoletnich wcześniaków, które były schorowane i wymagały opieki, koniecznością zmiany sposobu życia i pracy u powoda, a co za tym idzie brak tych środków nie mógł doprowadzić do stresu, czy depresji powoda, tym bardziej, że powód nawet nie wskazuje, jakie były objawy tego co nazywa „depresją” i nie leczył się w tym zakresie.

Warto także zauważyć, że powód wystąpił z pozwem dopiero kilka lat później, a wcześniej nie wskazywał na to, aby do takiego rozstroju zdrowia doszło, wszczął postępowanie dopiero po osadzeniu w jednostce penitencjarnej. To samo w sobie wielkiego znaczenia nie ma, ale przez pryzmat tej okoliczności należy popatrzeć na twierdzenia powoda, aby doszukać się źródła ich powstania. Gdyby twierdzenia takie powstawały wcześniej, ich źródłem mógłby być stres wywołany ogólną sytuacją związaną z urodzeniem się dzieci i koniecznością opieki nad nimi, ale powód w tej sprawie musi wykazać, że stres, doprowadzając do jego ewentualnej depresji, miał adekwatny związek przyczynowy z niewypłaceniem w terminie świadczeń umożliwiających miesięczne utrzymanie tych małoletnich dzieci. Tego w tej sprawie zabrakło, a na podstawie art. 6 k.c. to powoda obciąża ciężar dowodowy w tym zakresie.

Dlatego też zarzuty procesowe w tym zakresie są bezzasadne, tym bardziej, że Sąd Rejonowy nie mógł naruszyć regulacji art. 386 § 4 k.p.c., bo jej nie stosował – to regulacja związana z postępowaniem odwoławczym, które dopiero zostało wywołane apelacją powoda.

Z tych względów ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i jako takie Sąd Okręgowy uznał je za własne.

Powyższe wskazuje również na to, że nie ma żadnych podstaw, aby w domagać się odsetek za opóźnienie (art. 481 k.c.) od nieterminowo wypłaconych 13 października 2016 r. świadczeń. Wynika to z tego, że są to świadczenia wynikające ze stosunku administracyjnoprawnego, a nie cywilnoprawnego, zaś regulacje Kodeksu cywilnego w tej części w dotyczą

stosunków cywilnoprawnych (por. art. 1 k.c.). Powstania szkody w tym zakresie powód zaś nie wykazał, a jego obciąża ciężar dowodowy (art. 6 k.c.), tak samo jak nie wykazał rozstroju zdrowia – art. 444 k.c. w związku z art. 445 k.c.

Oczywistym jest, że roszczenie odszkodowawcze powód może wywieść także wobec jednostki samorządu terytorialnego, na podstawie art. 417 k.c., niemniej jednak musi wykazać szkodę i adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem ją wywołującym a samą szkodą (art. 6 k.c.). W tej sprawie co do odsetek powód żadnej szkody nie wykazał.

Dodatkowo należy zaznaczyć, że świadczenie wychowawcze zostało wypłacone w terminie, a twierdzenia powoda w tym zakresie są oderwane od okoliczności faktycznych sprawy.

Z powyższymi doprecyzowanymi zastosowana przez Sąd Rejonowy regulacja prawna jest prawidłowa.

Dlatego też zarzuty apelacji powoda są bezzasadne.

W sprawie po stronie pozwanej występują dwie jednostki budżetowe tej samej gminy. Te jednostki nie posiadają osobowości prawnej, a co za tym idzie nie mogą być odrębnymi podmiotami postępowania cywilnego (art. 67 § 1 k.p.c. w związku z art. 64 § 1 k.p.c.). Osobna regulacja co do Skarbu Państwa nie zmienia sytuacji jednostek samorządu terytorialnego (art. 67 § 2 k.p.c.). Dlatego też Sąd Okręgowy sprostował nieprawidłowe oznaczenie strony pozwanej, wskazując, że jest nią Gmina Miejska Z., bo to jest jednostka samorządu terytorialnego posiadająca osobowości prawną, z której działalnością łączą się dochodzone przez powoda roszczenia. Orzeczenie w tej części zapadło na podstawie art. 350 § 3 k.p.c. (pkt 1. sentencji).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c., należało apelację powoda jako bezzasadną oddalić (pkt 2. sentencji).

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego (pkt 3. sentencji) zapadło na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c., § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265) oraz § 10 ust. 1 pkt 1 tego rozporządzenia, albowiem powód przegrał sprawę i powinien zwrócić pozwanej koszty zastępstwa procesowego, a nie ma żadnych podstaw, aby w tym zakresie zastosować w postępowaniu odwoławczym regulację art. 102 k.p.c.

O kosztach postępowania przyznanych pełnomocnikowi powoda ustanowionemu z urzędu (pkt 4. sentencji) Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze (t.j. z 2022 r., poz. 1184 ze zm.) w związku z § 4 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18), § 8 pkt 3 tego rozporządzenia i § 16 ust. 1 pkt 1 tego rozporządzenia, gdyż koszty pełnomocnika ustanowionego z urzędu nie zostały uiszczone w całości ani w części (§ 3 tego rozporządzenia).

SSO Roman Troll